

ПРЕМЪДРИЯТЪ ЦАРЬ СОЛОМОНЪ И МЛАДИЯТЪ ФИЛОСОФЪ

Откакто се прочуль премъдриятъ царь Соломонъ, много философи и учени ходили при него, да чуятъ мъдритъ му слова. Царе и царици го посещавали и оставали много доволни; само единъ младъ философъ не го разбралъ и не го оценилъ.

го пита, какво е научилъ отъ царь Соломона.

— Не ме питай, приятелю, съжелявамъ за труда, който си направихъ, да ходя при него! Хвалениягоди — празна кошница, — излъзе моего ходене при царь Соломона! Пъкъ и това, което ми каза, не го разбрахъ!

После той разказалъ на по-стария философъ всичко, което му казалъ царь Соломонъ.

— Чудно нѣщо ти е казалъ царь Соломонъ, приятелю, ами ти не си го разбралъ! — казалъ стариятъ философъ. Ще ти разясня, какво е искалъ да каже царь Соломонъ. Приятелитъ му, които били надалеко, а сега дошли близо, сѣ очитъ на царь Соломона, които вече не гледатъ тѣй добре, както на младостъ; воденицата сѣ тридесетъ и двата камъка сѣ устата сѣ 32 зѣба, а сега сѣ му останали шестъ-седемъ и тѣ изпочупени; а конетѣ, които по-рано сѣ носили товара, това сѣ краката му, които вече не сѣ издръжливи, маркарь че добре се храни.

Като чулъ това младиятъ философъ, се засрамиръ и повѣрвалъ въ мъдростъта на царь Соломона.

Преразказалъ и илюстриралъ:
Наумъ х. Младеновъ

ПЪСНИ НА ТРУДА МАЙ — ЮНИЙ

Прѣхкатъ лекокрили чучулиги,
киматъ избуялитъ нивя, —
въ висинето леко се издигатъ
праведнитъ Божи слова:

„Идватъ дни, ще зрѣнатъ кла-
советѣ,
да се готви силниятъ селякъ,
да изостри тѣнко сѣрповетѣ,
да изравни и хармана пакъ.“

Веч се налива златно зѣрно,
пожълтѣха нивитъ тукъ-тамъ;
азъ стократно всѣки трудъ ще
върна
И награда всѣкому ще дамъ!“

Тѣй говори Богъ и тѣй ще
стане!
Стѣгай се, селяко упоритъ!
Ето идватъ днитъ най-желанни
за плода на твоя трудъ че-
ститъ.

Свѣтлозаръ Димитровъ

кашъ да станешъ пѣвецъ, ста-
ни! Само да не се разкайвашъ
после, че не си станалъ профе-
соръ! Връщане назадъ нѣма!

— Благодаря ти, майчице, —
извика зарадвано гарджето и
въ сѣжния мигъ клонналата
му глава се изправи, и очич-
китъ му засвѣткаха отъ ща-
стие.

— Но какъ ще станешъ пѣ-
вецъ, като нѣмашъ гласъ? —
чудше се майката. — Чакай,
ще ида азъ при бухала, да го
питамъ. Той е умна птица и
може да ми даде добѣръ съ-
ветъ.

И старата гарга изхвъркна
изъ гнѣздото и отиде при бу-
хала, който живѣше въ хра-
лупата на единъ грамаденъ
дѣбъ. Завари го тѣкмо, кога-
то той разправяше на малки-
тѣ бухалчета историята на Ро-

бинзонъ Крузо и ги съветваше
да не се впуцатъ въ далечни
пѣтешествия. Поклони се гар-
гата предъ бухала и му раз-
прави открай до край каква е
работата. После го помоли да
й каже какъ може синътъ ѝ
да стане пѣвецъ, като нѣма
дарба божия за пѣне.

Бухалтъ се замисли, зами-
жа сѣ едно око и отсѣче
мѣдро:

— Тамъ дето нѣма дарба бо-
жия, рекламата помага.

— Какъ тѣй рекламата? —
попита старата гарга, безъ да
разбира думитъ на умната
птица.

— Много просто, — каза бу-
халтъ. — Шомъ синътъ ти не
може да пѣе, ще трѣбва да се
намѣрятъ нѣколкоина глаша-
таи, които да трѣбватъ непре-
станно надлъжъ и наширъ, че

МАЙ

Кждето да погледнешъ — всичко грѣй цвѣти —
гори, полета, ридове, долини,
обсипано е всичко съсъ цвѣтя,
съсъ макове, метличини, гергини.

И тѣй е чудно хубаво навре дѣ,
такава радостъ се струи отвсѣде,
че ти очи отдигашъ и мълвишъ:
— Стори, о, Боже, все така да бжде!

Да бжде вѣченъ безконеченъ май,
сѣ цвѣтя и сѣ пѣснитъ на чучулиги —
да нѣма вече скѣрби, стонъ и плачъ
и грозний звѣнъ на робскитъ вериги!

И низпосли въ сѣрдцата святъ копнежъ
къмъ истината и къмъ свободата —
да бжде на земята вѣченъ миръ,
и хората да бждатъ само братя!

Владимиръ Русалиевъ

ВРАБЕЦЪ И ЛАСТОВИЧКА

Веднѣжъ стояхъ на двора и
гледахъ ластовичето гнѣздо
подъ кѣщната стрѣха. Две ла-
стовички излетѣха, и гнѣздо-
то остана праздно.

Въ това време единъ вра-
бецъ се смѣкна отъ стрѣхата,
сочи върху гнѣздото, огледа
се, размахна криле и се намѣ-
сти вѣтре. Следъ това врабе-
цѣтъ си показа човката и за-
чурилика.

Скоро една отъ ластовички-
тѣ се завърна. Тя се насочи
къмъ гнѣздото, но шомъ видѣ
госта, записка, затупа сѣ кри-
ле на мѣсто и следъ това от-
летѣ. Врабецѣтъ седѣше и чу-
руликаше. Изведнѣжъ се поя-
ви цѣлъ орлякъ ластовици:
всѣка отъ тѣхъ идваше до
гнѣздото — като че искаше
добре да види врабеца и после
всички отлетѣха. Врабецѣтъ
не се уплаши, той въртѣше

глава и чуруликаше. Ластович-
китъ пакъ се появи, кацаха
върху гнѣздото, нѣщо правѣ-
ха тамъ и пакъ отлетяха.

Ластовичкитъ току така на-
праздно не идваха; всѣка отъ
тѣхъ носѣше въ човката си
калъ и малко по-малко зама-
заха отвора на гнѣздото.

Отлетяха и пакъ се връща-
ха ластовичкитъ и все повече
и повече затварѣха гнѣздото и
отвора му ставаше все по-ма-
лъкъ и по-малкъ.

Отначало се виждаше гуш-
ката на врабецѣтъ, после само
главата му, после само човка-
та и най-после нищо не се
виждаше вече отъ него: ла-
стовичкитъ съсемъ го зама-
заха въ гнѣздото, отлетѣха и
сѣ писъци започнаха да се
виятъ надъ кѣщата.

Левъ Толстой

Риба пѣтешественикъ. Зми-
оркитъ, които се срѣщатъ на-
всѣкъде изъ Европа, край
блатата и въ устията на рѣ-
китъ, обикалятъ моретата и
океанитъ на цѣлото земно
кълбо. Нашитъ змиорки пре-
плаватъ цѣлото Сръдиземно
море, минаватъ презъ Ги-
бралтаръ и навлизатъ въ
Атлантическия океанъ. Отъ
тамъ тѣ пѣтуватъ къмъ Сар-
госовото море и при Берму-
скитъ острови снасятъ хай-
вера си, следъ което умира-
тъ. Отъ яйцата се излюпватъ
змиорчета, които пѣтуватъ
цѣли две години презъ Атла-
тическия океанъ обратно
къмъ брѣговетѣ на Европа.

Електрически влакове. Елек-
трическиятъ токъ кара маши-
нитъ на фабрицитъ, върти ко-
лелата на мелницитъ, освѣ-
тлява сѣ милиони крушки се-
ла и градове. Нѣкои европей-
ски държави замѣтватъ пар-
нитъ локомотиви на свонтѣ
желѣзници сѣ електрически
локомотиви. Голѣмитѣ падо-
ве на рѣкитъ даватъ електри-
ческа енергия, която е много
по-евтина отъ каменнитъ въ-
глища. Освенъ това, пѣтува-
нето сѣ електрически влакъ е
много по-приятно: никакъвъ
димъ не трови въздуха, ни-
какви сажди не пращатъ очи-
тѣ на пѣтниците, когато
гледатъ презъ прозорцитѣ.

Абонати и настоятели! Ние сме редовни въ изпращането на вестника. Бждете и вие
редовни въ отчитането! Отчетете се на време! Само така ще докажете, че цените дѣлото ни.

ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

Христо Смирненски

Роденъ е на 30 септември
1898 година въ гр. Кукушъ, Ма-
кедония, а почина на 18 юний
1923 година въ София.

Христо Смирненски е познатъ
най-вече като социаленъ поетъ.
Неговата сбирка стихове „Да бжде
денъ“ е претърпѣла нѣколко
издания. Написалъ е сѣщо и
„Зимни вечери“, сбирка стихове.
Започналъ е да пише най-първо
хумористични стихове, печатани
въ тогавашнитъ хумористични ве-
стници подъ различни псевдоним-
и, най-познатъ отъ които е Вед-
балъ.

Понеже почина много младъ,
Смирненски не можа да събере
и подреди работитъ си, но преди
нѣколко години това сториха Т. Бо-
ровъ и Томъ Измирлиевъ, братъ
на поета, сѣщо талантливъ писа-
тель-хумористъ, сега покойникъ.
Така събранитъ съчинения на
Смирненски се издадоха въ три
тома отъ книгоиздателство „Хе-
мусъ“.

МАЙ

Веселъ Май пристигна пакъ,
сѣ пѣстрошитъ зеленъ кал-
пакъ.

По поля и по ливади
посади цвѣтенца млади.

По долове и рѣтлини,
прѣсна ягоди, малини.

Въвъ гората где застава,
всичко тамъ се съживява

и тревичка зеленѣе,
славейчето сладко пѣе.

Месецъ Май обичатъ всички,
весели и пойни птички.

Шомъ го видятъ му запѣятъ,
крѣшна пѣсенъ залюлятъ.

Той е драгъ, на всички милъ,
като брата си Априлъ.

Славчо Ангеловъ

Когато трѣбва да слушашъ
— бжди прѣвъ, а когато трѣ-
бва да говоришъ, бжди после-
денъ.

Турска пословица

Важното е, че гущерътъ и
таралекътъ бѣха много до-
волни — толкова доволни, че
двамата изплетоха едно вѣнче
отъ лайкучки и го дадоха на
катеричката да го занесе на
пѣвеца.

И катеричката се покатери
чевръсто по дървото, на ко-
ето стоеше гарджето, прибли-
жи се до него и окачи на ши-
ята му малкото вѣнче.

Но гарджето не обърна ни-
какво внимание на това висо-
ко отличие.

То продължаваше да се лю-
лѣе на клончето и да писка сѣ
грозния си гласъ:

— Га-а! Га-а! Га-а!

Светославъ Минковъ

по-голѣмъ пѣвецъ отъ него
нѣма. Лека-полека всички ще
свикнатъ сѣ тия хвалби и най-
сетне сами ще започнатъ да
върватъ, че той наистина е го-
лѣмъ пѣвецъ. Хайде сега, иди
при вашитъ гарвани и свраки
и ги накарай да дигнатъ по-
вечко шумъ въ гората, а пъкъ
азъ си зная работата. Ще на-
пиша въ горския вестникъ не-
чувани хвалебствия за твоя
синъ и дори портрета му на
лично мѣсто ще поставя!

Каквото каза бухалтъ, това
и стана. Следъ нѣколко дни
цѣлата гора ехтѣше отъ ди-
вия гракъ на стотици гарвани
и свраки, които крещѣха сѣ
всичка сила и разправяха, че
по-великъ пѣвецъ отъ гардже-
то нѣма и, че то скоро щѣло
да даде благотворителенъ кон-
цертъ въ полза на беднитъ

горски обитатели.

Доиде денътъ на концерта,
и гарджето се яви предъ мно-
гочислената публика. Утихна го-
рата, заслушаха птици и звѣ-
рове. Залюлъ се пѣвецътъ на
едно клонче и записка сѣ гроз-
ния си гласъ:

— Га-а! Га-а! Га-а!

И всички мислѣха, че облѣ-
ченото въ фракъ гардже пѣе
много хубаво, защото тѣй бѣ-
ше писано и въ горския вест-
никъ. Тѣй бѣше писано и под-
писано отъ бухала, който бѣ-
ше не само бухалъ, но и ре-
дакторъ на вестника.

Еднички само прекраснитъ
гласовити славеи се срамуваха
отъ кресливата пѣсенъ на гар-
джето и криеха главитъ си
подъ крилетѣ, за да не го слу-
шатъ. Но имаше ли нѣкакво
значение това?